

LBRIS

We know
books

Florian Dennisson

Un village étrange

Un sat ciudat

Ediție bilingvă

Traducere din limba franceză
de Diana Morărașu



Booklet
fiction

Chapitre 1

Dire que je déteste les voyages scolaires serait mentir. J'aime me retrouver avec les copains de ma classe en dehors de l'environnement du collège et souvent, on découvre que les profs qui nous accompagnent sont beaucoup plus sympas qu'ils n'y paraissent. C'est étrange comme une seule et même personne peut avoir deux faces totalement différentes de sa personnalité. J'aime aussi quand on doit partir plusieurs jours et passer des nuits dans des hôtels bon marché ou des auberges de jeunesse. J'ai toujours l'impression qu'on part à l'aventure et souvent le trop-plein d'excitation fait qu'on n'arrive pas vraiment à trouver le sommeil ; on ne veut rien rater et on se retrouve ainsi à être le dernier à s'endormir.

Alors c'est vrai, je ne déteste pas les voyages scolaires pour toutes ces raisons et bien d'autres encore, mais cette fois-ci, les conditions de notre périple étaient affreuses.

La température avoisinait zéro degré, nous étions toute la journée à l'extérieur, à visiter des ruines en claquant des dents, et pour couronner le tout, une tempête de neige se levait. La veille, on avait visité la cité médiévale

Aș minți dacă aș spune că urăsc excursiile școlare. Îmi place să fiu cu prietenii din clasă și în afara școlii și, de multe ori, descoperim că și profesorii care ne însoțesc sunt mai de treabă decât păreau. Ciudat cum unul și același om poate avea două laturi atât de diferite ale personalității sale. Îmi place și când trebuie să plecăm pentru mai multe zile și ne petrecem nopțile în hoteluri ieftine sau în pensiuni. De fiecare dată am senzația că plecăm într-o aventură și, de cele mai multe ori, din cauza preaplinului de entuziasm, îmi zboară tot somnul; nu vreau să ratez nimic, așa că de obicei sunt ultimul care reușește să adoarmă.

Deci da, pentru toate aceste motive, și multe altele asemenea, e adevărat că nu urăsc deloc excursiile școlare; dar, de data asta, condițiile în care se desfășura periplul nostru erau cu adevărat îngrozitoare.

Temperatura se apropia de zero grade, am stat toată ziua afară, am vizitat ruine clănțanind din dinți și, cireașa de pe tort, se anunța un viscol de toată frumusețea. În ajun vizitaserăm orașul medieval

de Carcassonne et on était de retour dans le car pour une nouvelle destination : le château de Montségur.

Étant donné que l'étude des cathares figurait au programme d'histoire-géo de cinquième et après les événements qui s'étaient déroulés l'année dernière dans notre petite ville, les deux profs de mon collège dispensant cette matière – dont ma mère – avaient décidé d'organiser un voyage scolaire de plusieurs jours dans le sud de la France.

Thomas et moi avons repris notre place habituelle : pas tout à fait au fond, mais assez éloignés des adultes, et du chauffeur qui n'arrêtait pas de parler avec toutes les personnes qui étaient assises dans un rayon de trois rangées de sièges autour de lui.

Les places qu'on avait choisies étaient situées dans un endroit stratégique pour ne pas subir les questions des profs et pas trop près non plus du chahut habituel du fond du car. On pouvait profiter de la bonne ambiance et des nouvelles blagues tout en étant hors de portée des batailles d'eau et de nourriture.

— Hé, regarde ça ! m'a dit Thomas alors qu'il avait les yeux rivés sur l'écran de son téléphone portable. La vidéo de ton interview est en ligne.

Je me suis penché de son côté pour mieux voir. Thomas a augmenté le volume et, intrigué, Farid, qui était assis juste devant nous, a pointé sa tête au-dessus du dossier de son siège.

— C'est l'interview dans laquelle tu parles de ce que t'as découvert près de chez toi ? m'a-t-il demandé en souriant.

Carcassonne, iar acum ne întorceam cu autocarul spre o altă destinație: castelul Montségur.

Dat fiind că studiul catarilor¹ figura în programa de istorie-geografie a clasei a VII-a și după evenimentele care s-au petrecut anul trecut în mica noastră localitate, cei doi profesori din școala noastră care predau această materie – unul dintre ei fiind mama – au decis să organizeze o excursie școlară de câteva zile în sudul Franței.

Thomas și cu mine ne-am ocupat locurile obișnuite: nu chiar în spate, dar suficient de departe de adulți și de șoferul care nu se mai oprea din vorbit cu oricine se așezase pe o rază de trei rânduri de scaune în jurul lui.

Locurile pe care le-am ales aveau o poziție strategică, astfel încât să nu trebuiască să îndurăm întrebările profilor, dar nici să nu fim prea aproape de zarva obișnuită din spatele autocarului. Așa, puteam profita de atmosfera plăcută și de toate poantele noi, fiind totodată departe de bătăile cu apă și cu mâncare.

— Fii atent aici! a exclamat Thomas, cu ochii lipiți de ecranul telefonului. Videoul cu interviul tău e online!

M-am aplecat spre el să văd și eu. Thomas a dat volumul mai tare și Farid, care se așezase în fața noastră, a ridicat intrigat capul peste tetiera scaunului său.

— E interviul în care vorbești despre ce-ai descoperit în apropierea casei tale? m-a întrebat el zâmbitor.

¹ Adepți ai unei secte creștine din Europa Apuseană în sec. IX-XIV, care respingea ierarhia catolică și considera proprietatea privată un păcat (n. red.).

— Ouais, c'est des gars d'une petite chaîne YouTube qui sont venus faire une sorte de documentaire, il y a un mois.

Thomas a tourné son visage vers moi en écarquillant les yeux.

— Une petite chaîne ? Ils ont presque trois cent mille abonnés, c'est pas vraiment *une petite chaîne*.

— Si ça fait des vues, tu pourrais peut-être penser à monter ton propre podcast, a enchaîné Farid. Un pote de mon cousin, il fait ça. Il a même pas seize ans, il gagne plus que ses parents. Il a arrêté l'école et tout.

Tout le monde a toujours un cousin qui a un pote qui fait des choses extraordinaires. Mais Farid avait sûrement raison, j'avais déjà entendu plein d'histoires d'enfants presque millionnaires grâce à Internet.

— Je sais pas trop ce que je pourrais raconter... ai-je répondu en haussant les épaules.

— Des trucs de trésors, a dit Farid, tout le monde adore les histoires de trésors.

Un parent d'élève a crié quelque chose – probablement en rapport avec le fait qu'il fallait attacher sa ceinture – et la tête de Farid a disparu d'un seul coup, pareil à un petit animal qui rentre dans son terrier.

Thomas regardait toujours la vidéo en souriant. Il avait l'air fier de moi. Ça m'a fait sourire à mon tour.

Après à peine une heure de route, notre car s'est littéralement enfoncé dans la tempête de neige. Un brouillard effrayant

— Cam așa ceva. Niște tipi de la un mic canal de pe YouTube au venit acum o lună să facă un fel de documentar.

Thomas a întors capul spre mine, făcând ochii mari.

— Un mic canal?! Au aproape trei sute de mii de abonați, ăsta nu e tocmai „un mic canal“.

— Dacă are multe vizualizări, te poți gândi să-ți faci podcastul tău, a sugerat Farid. Așa a făcut un prieten de-ai vărului meu. Nu a împlinit nici șaisprezece ani și deja câștigă mai mult decât părinții lui. A renunțat la școală și toate cele.

Toată lumea are un văr care are un prieten care face chestii extraordinare. Dar Farid avea dreptate, am auzit și eu destule povești despre copii care au ajuns aproape milionari grație internetului.

— Nu știi despre ce-aș putea vorbi... am ridicat eu din umeri.

— Chestii despre comori, a sărit Farid. Toată lumea se dă în vânt după poveștile despre comori.

Părintele unui elev a strigat ceva – probabil legat de faptul că trebuie să-și pună centura – și capul lui Farid a dispărut brusc, ca un animăluț care se retrage în vizuină.

Thomas urmărea în continuare filmulețul, zâmbind. Părea foarte mândru de mine, ceea ce m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

După nici o jumătate de oră de drum, autobuzul nostru a intrat drept în furtuna de zăpadă. O ceață deasă

occultait la vue et j'ai senti le moment où nous avons pénétré la masse nuageuse. Des flocons durs comme de la grêle ont frappé les vitres et le pare-brise de plein fouet et, tout autour de nous, il n'y avait que du gris à perte de vue. Le chauffeur a actionné les essuieglaces, mais même à pleine cadence, on voyait à peine la route.

Thomas avait consulté une application météo sur son téléphone et toute la région était en alerte « neige-verglas ». Il paraît que les gens du coin n'avaient pas vu ça depuis au moins cinq ans et autant de neige dans cette partie pourtant si ensoleillée de la France, depuis plus de trente.

Si Thomas n'avait pas été avec moi pendant ce voyage, jamais je n'aurais eu toutes ces informations. Lui avait un smartphone et moi, une espèce de téléphone d'un autre âge avec un minuscule écran monochrome qui ressemblait plus à une brique électronique qu'à autre chose. Mes parents avaient avancé l'argument imparable que c'était amplement suffisant. Pouvoir les appeler en cas de problème et être joignable à tout moment étaient les deux seules fonctions qui avaient de l'importance à leurs yeux.

Pendant que Thomas faisait des aller-retour entre une autre vidéo sur YouTube et ses messages personnels, j'ai essuyé avec la manche de ma veste la buée qui s'était accumulée sur le carreau. Dehors, sur l'autoroute, les véhicules roulaient au pas, phares antibrouillards allumés, la neige recouvrant toutes les surfaces à une vitesse impressionnante. Le ciel était si chargé et la brume si épaisse qu'on n'aurait pas pu deviner si c'était le jour ou la nuit.

ne obtura vederea și am simțit momentul precis când am pătruns în masa noroasă. Fulgi duri ca gheața au început să lovească în plin ferestrele și parbrizul și, în jurul nostru, cât vedeai cu ochii, totul era gri. Șoferul a pus în funcțiune ștergătoarele de parbriz, dar, chiar și cu ele funcționând la capacitate maximă, abia dacă zăream șoseaua.

Thomas a verificat o aplicație meteo pe telefon: toată regiunea era sub alertă de „zăpadă și polei“. Se pare că localnicii nu mai văzuseră așa ceva de cel puțin cinci ani și atâta zăpadă în această parte de obicei însorită a Franței nu se mai pomenise de mai bine de treizeci de ani.

Dacă Thomas nu ar fi fost cu mine în excursie, nu aș fi avut toate aceste informații. El avea un smartphone, iar eu, un fel de telefon din altă epocă, cu un ecran minuscul, monocrom, care aducea mai curând a cărămidă electronică decât a orice altceva. Părinții mei mi-au prezentat argumentul de necontestat că era absolut suficient pentru ce-mi trebuia mie. În ochii lor, singurele două utilități importante erau să-i pot suna la nevoie și să poată da de mine oricând.

În timp ce Thomas făcea du-te-vino între un alt video de pe YouTube și mesaje, eu am șters cu mâneca hainei aburul care se depusese pe geam. Afară, pe autostradă, mașinile se târau la pas, cu luminile de ceață aprinse. Nînsoarea acoperea totul cu o viteză impresionantă. Cerul era atât de încărcat și ceața atât de deasă, încât nu aveai cum să-ți dai seama dacă era noapte sau zi.